

Fragmenta in librum primum Regnorum

1 Ἐπειδὴ ἔμελλεν ἡ θεία γραφή τὴν ἀπώλειαν τῶν υἰῶν Ἥλι προλέγειν, ὅτι τε ἡ κιβωτὸς τοῦ θεοῦ ληφθήσεται ὑπὸ τῶν ἄλλο φύλων, προλαβοῦσα θεραπεύει τὴν ἀκοήν, μήποτε τις οἰηθῆ ἰστορεῖ ὡς οὐκ ἠλαττώθη τῶν υἰῶν Ἥλι ἢ κακία καὶ ἡ ἀμαρτία διὰ τῆς ἀπειλῆς καὶ τῆς κατ' αὐτῶν προρρήσεως, ἀλλ' ἠυξήθη μᾶλλον. 2 Εὐσεβῆς ὁ Ἥλι καθ' ἑαυτὸν· οὐ γὰρ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν τέκνων ἠγωνία προηγουμένως ἀλλ' ὑπὲρ τῆς κιβωτοῦ, μήποτε γένοιτο ὑπὸ τοῖς ἄλλοφύλοις· ὁ δὲ καὶ συνέβη. 3 Ἴνα γινώσκῃ οἱ ἄλλοφυλοὶ ὅτι οὔτε ὁ θεὸς ἠττήθη διὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν οὔτε αὐτὸν νενικήκασι τῆ οἰκείᾳ δυνάμει, ἀλλὰ τῶν Ἰουδαίων αἱ ἀμαρτίαι καὶ ἀσέβειαι τὴν ἦτταν πεποιήκασιν. πέπτωκε δὲ πρὸ τῆς κιβωτοῦ ὁ Δαγὼν, οὐχ ἵνα προσκυνήσῃ, οὐ γὰρ ἦν ἄξιος, ἀλλ' ἵνα συντριβῆ· ὁ δὲ καὶ γέγονεν. 4 Ὡσπερ <ἐπ'> ἀνθρώπων μὲν χεῖρ καὶ πούς καὶ ὀφθαλμὸς καὶ οὖς καὶ εἶ τι τοιοῦτον ὀνομάζεται σημαντικὰ τῶν μελῶν τοῦ ἡμετέρου σώματος ἔστιν, ἐπὶ δὲ θεοῦ χεῖρ μὲν τὸ δημιουργικόν, ὀφθαλμὸς δὲ τὸ ἐποπτικόν, καὶ οὖς μὲν τὸ ἀκουστικόν, πούς δὲ τὸ τῆς παρουσίας ὅταν ἐνεργῇ τι· οὕτω καὶ θυμὸς μὲν θεοῦ λέγεται παιδεία ἢ κατὰ τῶν παιδιῶν, οὐ πάθος θεοῦ, μεταμέλεια δὲ ἢ ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα μετάθεσις τῆς τοῦ θεοῦ οἰκονομίας. ὁ γὰρ ἡμεῖς μεταμελούμενοι ποιούμεν, τουτέστιν ἐκεῖνα μὲν φεύγομεν ἐφ' οἷς μετεμελήθημεν, ἕτερα δὲ διώκομεν τὰ κρείττω, τοῦτο μεταμέλεια θεοῦ λέγεται. διατί; ἐπειδὴ σωματικώτερον τοῖς βαρυτάτοις τὴν διάνοιαν ἔδει περὶ τοῦ θεοῦ τοὺς προφήτας ὁμιλεῖν, ἵνα χωρηθῆ· οἱ γὰρ ἀγάλματα ἅπερ ἔγλυφον καὶ ἐχώννεον θεοὺς νομίζοντες, ἤδη δὲ καὶ ἄλογα, πῶς ἂν ἐχώρησαν διὰ πνευματικῶν νοημάτων τε καὶ ῥημάτων τὰ περὶ θεοῦ λεγόμενα; Καὶ πάλιν· εἰ πάντα πρόοιδεν ὁ θεός, οὐκ ἂν ὦν δὲ οἶδε θυμοῦται ἢ μεταμελεῖται, οὐ πάθος ἄρα θεοῦ θυμὸς ἢ μεταμέλεια, ἀλλὰ τοῦ θυμοῦ ἔργον ἢ κόλασις καὶ τὸ τῆς μεταμελείας ὁμοίως ἀπόστασις μὲν τοῦ προτέρου πράγματος, μετάθεσις δὲ εἰς τὴν ἑτέραν οἰκονομίαν. οὕτω καὶ περὶ ῥομφαίας λέγεται· «ῥομφαία ὀξύνου καὶ σφάζε», οὕτω καὶ χεῖρ ὠνόμασται σιδήρου († ὁ Σολομών· «ἵνα ῥύσηται σε ἐκ χειρὸς σιδήρου») καὶ ῥομφαίας (ὡς ὁ Δαβὶδ φησιν· «εἰς χεῖρας ῥομφαίας»). οὕτω καὶ ὁ θυμὸς τοῦ θεοῦ ὀργίζεσθαι λέγεται καὶ πρόσωπον ἔχειν ἀμαρτία κατὰ τὸν Δαβὶδ, καὶ πρόσωπον ὁ τοῦ θεοῦ θυμὸς, ὡς ἐν τῷ τριακοστῷ ἐβδόμῳ Ψαλμῷ, καὶ χερσὶν οἱ ποταμοὶ κροτεῖν. οὔτε δὲ ποταμοῖς χεῖρές εἰσιν οὔτε πρόσωπον ἀμαρτίαις. μὴ τοίνυν διὰ τὰ σωματικῶς περὶ θεοῦ λεγόμενα, ὡς ἐχώρουν οἱ παλαιοί, σῶμα τὸν θεὸν νομίζομεν ἢ παθῶν αὐτὸν πεπληρωσθαι. {Οὐ τὸ εὐπερίστρεπτον τῆς ἀνθρώπου γνώμης τῷ θεῷ προσάπτειν· ἡμεῖς γὰρ ἐφ' ἑαυτῶν τὰς τροπὰς τῆς θείας οἰκονομίας τὰς ἐφ' ἡμῶν δικαίως συμβαινούσας ἀπεργαζόμεθα, ἀνάξιους ἑαυτοὺς δεῖ κύντες διὰ τῶν πράξεων τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ δωρηθείσης τιμῆς, καταγνοὺς οὖν τοῦ Σαοὺλ καὶ βουλόμενος τῷ Δαβὶδ παραδοῦναι τὰ τῆς ἀρχῆς καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ φυλάξαι τὴν βασιλείαν διὰ τὸν ἐξ αὐτοῦ τεχνησόμενον κατὰ σάρκα βασιλέα τῆς κτίσεως ἀπάσης, ἀνθρωπίνους ἐχρήσατο ῥήμασιν ἀνθρώποις διαλεγόμενος, καὶ εἶπεν· μεταμελέημαι ὅτι ἔχρισα τὸν Σαοὺλ εἰς βασιλέα, ἀντὶ τοῦ ἐτέρῳ βούλομαι δοῦναι τῆς βασιλείας τὴν ἀρχήν, τοῦτον δὲ παῦσαι τῆς δυναστείας. Τὸ μεταμελέημαι διὰ τὸν Σαοὺλ τουτέστιν οὕτω ἀνάξιον ἑαυτὸν τῆς βασιλείας ἐποίησεν, ὥστε εἶ γε φύσιν εἶχον μετανουῶσαν, μετέγνων ἂν ἐπ' αὐτῷ. διὰ τί οὖν ἐχρίσθη; ὅτι τότε ἄξιος ἦν. τραπεῖς δὲ πάλιν ἀνάξιος γέγονεν.} 5 Ἐκ τούτων δείκνυται ὁ προεῖπον, ὅτι μεταμέλεια θεοῦ λέγεται τῆς τοῦ θεοῦ οἰκονομίας ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα μετάθεσις. {Δείκνυσιν ὁ λόγος, ὅτι κἂν προφήτης καὶ δίκαιος ἄνθρωπος ὁ ὑπὲρ ἄλλων δεόμενος, οὐκ ἄλλως ἀκούεται, εἰ μὴ ἐκεῖνος ἔργῳ δείξῃ τὴν μετάνοιαν. οὕτω γὰρ ἡ δέησις ἰσχύει τοῦ δικαίου ἐνεργουμένη διὰ τοῦ

ἀμαρτήσαντος. ἵνα οὖν εἰς πέρας ἀχθῆ τὸ πρᾶγμα, δεῖ ἄμ φότερα συνδραμεῖν, καὶ τὴν τοῦ δικαίου εὐχὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ μετανοούντος.} 6 Ὁ μὲν Ἡσαῦ «πυρράκης ἦν ὡσεὶ δορὰ δασύς», τὴν ἐξ ἀμαρτίας ἔχων νεκρότητα καὶ φονῶν κατὰ τοῦ Ἰακώβ. ὁ δὲ Δαβὶδ πυρράκης ἦν μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν, ἵνα τὸ διορατικὸν δηλώσῃ τοῦ Δαβίδ. 7 Πῶς ἀνήρ, καὶ πῶς συνετὸς ἐν λόγῳ, πῶς δὲ καὶ πολεμιστὴς ὁ ἔτι πρόβατα ποιμαίνων; οὐκ ἄρα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐλάλησεν εἰπὼν, ἀλλὰ τὰ ἐσόμενα προειπὼν ὡς παρόντα, καὶ μαρτυρεῖ τῷ Δαβίδ ἅπερ ἔμελλεν εἶναι, πλὴν τοῦ κύριος μετ' αὐτοῦ τοῦ τε ἀγαθοῦ τῷ εἶδει, ἅπερ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας προσῆν αὐτῷ καὶ παρέμενε, τὸ μὲν φύσει, τὸ δὲ χάριτι. 8 Ἐπειδὴ δυνατὸς ἦν ὁ Σαοὺλ πλῆθος ἔχων βοηθοῦν αὐτῷ κακῶς κατὰ τοῦ Δαβίδ, οἱ δὲ δύο μόνοι ἐδιώκοντο ὁ Σαμουὴλ καὶ ὁ Δαβίδ, ἡ τοῦ θεοῦ χάρις ποιεῖ προφητεύειν τὸν Σαοὺλ οὐ μόνον ὅσα κατ' αὐτοῦ ἦν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ Δαβίδ, καὶ ῥίπτει γυμνόν, προσημαίνουσα ὅτι γυμνωθήσεται τῆς βασιλείας. 9 Βεβήλους λέγει νῦν οὐ τοὺς ἀκαθάρτους, ἀλλὰ τοὺς οὐχ ἀγίους, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀγίων ἄρτων τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατιθεμένων. ἔξ γὰρ εἶχεν ἄρτους ἢ τράπεζα διαπαντὸς ἀλλασσομένους ὑπὲρ τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, οὓς ἐνωπίους ἐκάλουν, ὡς εἶναι ἕκαστον τῶν ἄρτων ὑπὲρ δύο φυλῶν προσφερόμενον, τοὺς δὲ ἔξ ὑπὲρ τῶν δώδεκα φυλῶν. τί οὖν ἐκ τούτου καλὸν ἐγίνετο; τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς ὁμόνοιαν συνάπτειν. τί δὲ κρεῖττον προσημαίνεται; τοὺς μακαρίους ἀποστόλους ἀνά δύο δύο πέμπεσθαι ὑπὸ τοῦ σωτῆρος τὰ πρῶτα κηρύττειν ἐν ταῖς φυλαῖς τοῦ Ἰσραὴλ, ὡς εἶναι ἔξ ἅμα τῶν δώδεκα μαθητῶν τὸν ἀριθμὸν. {Ἄρτος λαϊκὸς οὐχ ὅτι οἱ μὴ ἅγιοι βέβηλοι, ἀλλ' ὅτι πρὸς τὸ ἅγιον συγκρινόμενοι.} 10 Σήμερον ἀγιασθήσεται διὰ τὰ σκευὴ ἀσαφέστερον μὲν εἶπε, σημαίνει δὲ τοῦτο. τὰ μὲν παιδία μου ἡγίασται καὶ ἀπέσχηται γυναικὸς καὶ χθῆς καὶ τρίτην ἡμέραν· τοῦτο γὰρ τὸ φάναι αὐτὸν καὶ τὰ παιδία ἡγισμένα. εἰ δὲ οὐκ ἦν, πάντως ἡγιάζετο διὰ τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον τῆς προθέσεως. πεισθεὶς ὁ ἱερεὺς τοῖς εἰρημένους δίδωσι τῷ Δαβίδ τῶν ἄρτων, οὓς οὐκ ἔχρην ἐτέρους φαγεῖν ἢ μόνους τοὺς ἱερέας. τοῦτο δὲ τῆς προφητείας ἐστὶ τῆς δι' ἔργων δηλούσης, ὅτι μήποτε ἄλλης οὔσης τῆς βασιλικῆς φυλῆς, τουτέστι τῆς Ἰούδα, καὶ ἄλλης τῆς ἱερατικῆς φυλῆς, λέγω δὴ <τῆς> Λευιτικῆς, ἔμελλον συνάπτειν καὶ ἐν ἀποτελεῖσθαι τό τε ἱερατικὸν ἀξίωμα καὶ τὸ <βασιλικόν> ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἐκ Δαβίδ σωτῆρος ἡμῶν ἱερέως τε ὁμοῦ καὶ βασιλέως, τοῦ «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ». 11 Τὸν Νεεσσάρ· δηλοῖ ἢ ὅτι δι' ἀμαρτίας παρέμενε Δωὴκ ὁ Ἰδουμαῖος ἐνώπιον κυρίου θεραπευόμενος καὶ ἐξομολογούμενος, ἢ δαιμονῶν ὡς ὁ Σαοὺλ, οὗ τὰς ἡμιόνους ἔβασκεν. 12 Ὁ Σαοὺλ τοῦ πονηροῦ πνεύματος τύπον φέρει, ἄρξαντος τοῦ Ἰσραὴλ τότε εἰπόντος· οὐκ ἔχομεν βασιλέα. καὶ γὰρ ὁ πάλαι λαὸς ἐξουδενώσας τὸν κύριον βασιλεύοντα αὐτοῦ, ἤτησε τὸν Σαοὺλ ἄρ χοντα αὐτῷ δοθῆναι. 13 Οὐκ οὐρεῖ τις ἐστὼς καὶ τοῦτο πρὸς τοῖχον, ἐὰν μὴ σχολάζῃ τοῦτο οὖν λέγει καὶ τὸν ἀμέριμνον καὶ μηδὲν προσδοκῶντα παθεῖν, ἐὰν ἦ τοῦ Νάβαλ. 14 Ἡ ἐγγαστρίμυθος τὸν Σαμουὴλ οὐκ ἀνήγαγεν, ἀμήχανον γάρ, οὐδὲ ἀναβάς ἀλήθειαν εἶρηκεν. τίς δὲ οὗτος καὶ διὰ ποίας δυνάμεως ἀνέβη, ζητεῖ. 15 Ἐπολιόρκει τὴν Ἰεβούσ ὁ Δαβίδ. Ἰεβούσ δὲ ἡ νῦν Ἱερουσαλήμ ἐλέγετο, ὅτε ὑπὸ ἀλλοφύλους ἦν. οἱ τοίνυν Ἰεβουσαῖοι, εἰδότες ὅτι φιλόπτωχος ἦν ὁ Δαβίδ, ὑπεβάλλοντο ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ τείχους τυφλοὺς καὶ χωλοὺς αὐτὸν ὑβρίζειν. ὁ δὲ κρατήσας τῆς Ἱερουσαλήμ τοσοῦτον ἀπέσχε τοῦ διαθεῖναι κακῶς τοὺς λελωρημένους τὸ σῶμα, ὡς καὶ νόμον θέσθαι τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις θανάτου, εἴ τις ἐπιχειρήσειεν ἀνελεῖν τυφλὸν ἢ χωλόν. πᾶς γὰρ ὁ τύπτων φησὶν Ἰεβουσαῖον χωλόν ἢ τυφλόν ἀπτέσθω ἐν παραξιφίδι, τουτ' ἐστὶν ἀναιρεῖσθω· εἰ γὰρ καὶ ἐμίσουν τὴν ψυχὴν Δαβίδ, ἀλλὰ φειδοῦς τυγχάνουσι. διὸ ἀξιοῦται τῆς παρὰ πάντων τιμῆς λεγόντων· χωλὸς καὶ τυφλὸς οὐκ εἰσελεύσεται εἰς οἶκον κυρίου, οἱ τὸν Δαβίδ ὑβρίσαντες, ὧν ἐφείδετο. 16 Σημειωτέον ὅτι Νάθαν ὁ υἱὸς Δαβίδ τίκεται αὐτῷ

έλονται καὶ οἰκήσαντι τὴν Ἱερουσαλήμ . οὗτος δὲ ἐστὶ Νάθαν ὃν γενεαλογεῖ ὁ μακάριος Λουκάς, ὁ δὲ μακάριος Ματθαῖος Σολομῶνα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ γενεαλογεῖ. καὶ ἐντεῦθεν, λέγω δὴ ἀπὸ τῶν μνημονευθέντων υἱῶν τοῦ Δαβίδ, ὁ μὲν δι' ἐτέρας λέγεται γενεαλογίας, ὁ δὲ δι' ἄλλης. 17 Ὡστε καὶ ἐντεῦθεν δείκνυται ὅτι, ὅπερ ὁ θεὸς οὐ ποιεῖ μὲν συγχωρεῖ δὲ γενέσθαι, πεποιηκέναι λέγεται. ὠμολόγηται τοίνυν ὅτι οὐκ ἦν ἔργον τοῦ θεοῦ ἢ ἐπανάστασις τοῦ Ἀβεσσαλώμ καὶ ἢ τοῦ Σεμεῖ λαιδορία καὶ τὸ βαλεῖν αὐτὸν λίθοις τὸν Δαβίδ. τρανότερον δὲ δείκνυσιν ὁ φημι τὸ λέγειν τὸν Δαβίδ· ἄφες αὐτὸν ἀρᾶσθαι, ὅτι κύριος εἴρηκεν αὐτῷ, ὅπως ἴδοι τὴν ταπεινώσιν μου, καὶ ἀνταποδώσει μοι κύριος ἀγαθὰ ἀντὶ τῆς κατάρας αὐ τοῦ τῆς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ . φανερόν γάρ ὅτι οὐκ ἤρεσκε τῷ θεῷ τὸ γινόμενον· ὁ δὲ οὐκ ἤρεσκεν, οὐκ ἂν ἐνετείλατο ποιεῖν. 18 Εἰ ἐν τῷ ζήλῳ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ἰούδα ὁ Σαοὺλ τοὺς Γαβαωνίτας ἀνελεῖν ἐπεχείρησεν, μεθ' ὧν συνθήκας ἐποίησατο Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ καὶ πᾶς ὁ λαός, καὶ διὰ τοῦτο ἐπτὰ τοῦ Σαοὺλ ἀνηρέθησαν οἱ ἀπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ γεγεννημένοι, τίνος ἔνεκεν οὐχ αἱ φυλαὶ ἐν αἰτίαις, ἀλλ' οἱ μηδὲν ἡδίκηκότες δίκην δεδώκασιν; τοῦτο γὰρ ἄδικον. πλὴν εἰ μὴ τις εἴποι Σαοὺλ βασιλέα ὄντα ἀδυνάτως ἔχειν ἀντιστῆναι τοῖς Ἰσραηλίταις καὶ τῇ φυλῇ Ἰούδα, καὶ μὴ λῦσαι τὰς συνθήκας τῶν πατέρων τὰς πρὸς τοὺς Γαβαωνίτας. ἐγὼ δὲ προσθοίμην ἂν τούτοις τὸ τοῦ θεοῦ οἰκονομίαν εἶναι τὸ γένος τοῦ Σαοὺλ ἀναλωθῆναι πᾶν, ὅσον ὑπωπευτέτο ποτε ἀντι ποιεῖσθαι τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος διὰ τε τοῦτο ἐπαναστήσεσθαι τῷ Δαβίδ καὶ τοῖς τούτου παισίν. τὸ δὲ ἐξηλίασαν αὐτοὺς οἱ Γαβαωνίται ἐναντίον κυρίου ἐν τῷ ὄρει ἀντὶ τοῦ ἀναιρεθέν τας οὐκ ἔθαψαν, ἀλλ' εἶασαν ὑπὸ τὸν ἥλιον κείσθαι. καὶ ἐξελύθησαν φησὶν καὶ ἔλαβεν αὐτοὺς Δὰν υἱὸς Ἰωᾶ τῶν ἀπογόνων τῶν γιγάντων . πάντως που βούλεται λέγειν ὅτι τοὺς ὑπὸ τὸν ἥλιον τεθέντας λαβὼν ὁ γίγας ἀνείλετο ἐκκελυμένους ἤδη ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς φλογός. {Ὁ λόγος ὁ κατὰ τοὺς Γαβαωνίτας ἄγνωστος καθέστηκεν, εἰ μὴ πού γε εἴπωμεν ὅτι, ἠνίκα ἐκάθητο ἐν Γαβεὲ τοῦ πολεμεῖν, καὶ ἔτρο πώσατο τοὺς ἀλλοφύλους ὁ Σαοὺλ καὶ ἀπώλεσεν μετ' αὐτῶν καὶ τοὺς Γαβαωνίτας. καὶ ἔστι τὸ διήγημα ἐν τριακοστῷ δευτέρῳ καὶ τριακοστῷ τρίτῳ ἀριθμῷ τῆς πρώτης Βασιλείας καὶ τριακοστῷ ἑβδόμῳ, ἔνθα φησὶν· «καὶ ἐπολέμει κύκλῳ πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐ τοῦ» καὶ τὰ ἐξῆς. ὁ δὲ λέγει τὸ ῥητόν, τοῦτό ἐστι· Σαοὺλ ἡδίκησεν κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ γεγένηται ἢ ἐκδίκησις τῆς ἀδικίας ἢ ἐπὶ Ἰησοῦν. Οὐκ ἀδικοῦνται δὲ συναιρούμενοι τῷ ἐν ἀρχῇ οἱ ἐξ ἐκείνου τὸ εἶναι λαχόντες. ὅθεν γὰρ ἔσχον τὸ εἶναι, ἐντεῦθεν τὸ μὴ εἶναι ἔχοντες, εἰ δὲ τίνος ἀγαθοῦ δι' ἑαυτοὺς ἦσαν ἄξιοι, ὕστερον τοῦτο κομιζόμενοι.} 19 Ζητεῖται πῶς ὁ Δαβίδ τῷ Σεμεῖ συγχωρήσας παρακελεύεται τῷ Σολομῶντι ἀνελεῖν αὐτὸν ὁ ἀμνησικακος καὶ πρᾶος, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἰωᾶβ συγκαμόντα αὐτῷ. τί δήποτ' οὖν ταῦτα οὕτως ὠκονομήθη; σοφὸς ὢν ὁ Δαβίδ ἠπίστατο ὅτι οὔτε τὸν Σεμεῖ Σολομῶν ἑάσει ζῆν δέει τῆς ἐπαναστάσεως, ὡς γὰρ ἀπὸ βασιλικοῦ ἀξιώματος μέλλει περὶ τῆς βασιλείας μάχεσθαι τῷ Σολομῶντι, οὔτε τὸν Ἰωᾶβ, ὡς ἐκτὸς τῆς τοῦ Δαβίδ γνώμης εἰς βασιλέα τὸν υἱὸν τοῦ Δαβίδ καταστήσαντα, ὡς ἀνελόντα τοίνυν καὶ τὸν Ἀβεννήρ, συγκαμόντα δὲ τῷ πατρὶ ἐν πολλοῖς πολέμοις καὶ κατορθώσαντα. ταῦτα προῖδὼν ὁ Δαβίδ προλαβὼν διατάττει τῷ Σολομῶντι ποιῆσαι, ἃ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Σολομῶν πάντως ἐποίει, ἴν' ὅταν ἀναιρεθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ (τοῦτ' ἐστὶ τοῦ Σολομῶντος) οἱ προειρημένοι, συγγνώμην σχῆ ὁ Σολομῶν ὡς πατρικὸν βούλημα πληρώσας καὶ οὐκ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ κατ' αὐ τῶν κινηθεῖς. 20 Καὶ ἐπιστρέψας φησὶν ἐκοιμήθη. καὶ ἐπέστρεψεν ὁ ἄγ γελος κυρίου ἐκ δευτέρου καὶ ἠψατο αὐτοῦ . τάχα δυνάμεων σύμβολοι ἦσαν διακονουμένων προφήτη πρέπουσαν τροφήν, τῷ ἀνα χωροῦντι ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἀξίῳ τῆς ἀπὸ τῶν τοιούτων διδασκαλίας, ἵνα μετὰ ταῦτα ἀκοῦσαι δυναθῆ· ἀνάστηθι καὶ φάγε , καὶ εὖρη πρὸς κεφαλῆς ἀπόρρητα μυστήρια, ὧν ὀλυρίτης ἐγκρυφίας τύπος ἦν. οὗ καὶ δεύτερον

κατὰ τὴν τοῦ ἀγγέλου πρόσταξιν μεταλαμβάνει εἰπόντος· ἀνάστα, φάγε· ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός . «ἄρτους» μὲν οὖν «τὸ πρῶτ' ἔφερον τῷ Ἡλίᾳ οἱ κόρακες» (ἀνὰ λόγον τοῖς λελαλημένοις ὑπὸ κυρίου πρὸς Μωσῆν, ἐν οἷς ἦν· «τὸ πρῶτ' πλησθήσεσθε ἄρτων καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν»), «κρέα» δὲ «τὸ δείλης» (παραπλησίως· «τὸ πρὸς ἐσπέ ραν ἔδεσθε κρέα»). 21 Χριστοῦ Ἰησοῦ δύναμις ἄνδρας υἱοὺς ποιοῦσα. καὶ εἴ τίς ἐστὶν ἀνὴρ δυνάμεως , ἐστὶν υἱὸς Χριστοῦ δηλαδὴ. ποτὲ δὲ υἱοὺς ποιεῖν αἱ ὑπὸ Χριστὸν δυνάμεις οὐ δύνανται· εἰ δὲ καὶ ποιοῦσιν, οὐκ ἄνδρας ποιοῦσιν ἀλλὰ νηπίους. 22 Σπάδοντες εὐνοῦχοί εἰσι· λέγει δὲ τοῦτο περὶ τῶν τριῶν παίδων καὶ Δανιήλ, ὡς ἐκ τούτου τοῦ Ἐζεκίου ἦσαν. Διδάσκει καὶ διὰ ταύτης τῆς ὥδης τὸν προσερχόμενον θεῷ εἰς αὐτὸν μόνον ἔχειν τὰς ἐλπίδας καὶ εἰς αὐτὸν καυχᾶσθαι, μὴ μεγαλαυχεῖν ἀλλὰ ταπεινοφρονεῖν. καθότι πάντων ὡς θεὸς ἔχει τὴν γνῶσιν , ἀποδίδωσιν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ καὶ θανάτου καὶ ζωῆς δεσπόζει. παρακελεύεται δὲ γινώσκειν τὸν κύριον , δῆλον δὲ ὅτι διὰ τῶν ἀγαθῶν πράξεων, διὸ ἐπιφέρει τὸ ποιεῖν κρίμα καὶ δικαιοσύνην ἐν μέσῳ τῆς γῆς . καθότι δίκαιός ἐστι κριτὴς πάσης τῆς γῆς , αὐτὸς ἰσχύς , αὐτὸς ὕψωσις , αὐτὸς κέρας σωτηρίας τῶν ἀγαπώντων αὐτόν.